

I Dr. Livingstones fodspor

I fint sensommervejrbegav undertegnede sig ud på en opdagelsesrejse i nærområdet. Udstyret med kamera, et par veltjente gummistøvler, et par slidte cowboybukser og en af gemalens aflagte postskjorter begav jeg mig sydover fra matriklen og nåede til enden af Strandgade. Her begyndte eventyret.

Formålet var at udforske området mellem Ravnskoven og det store ocean. Der er to mulige ruter: en lidt inde i land, som er farbar for tohjulede køretøjer, og en mere kystnær, der kun lader sig benytte til fods. Valget faldt naturligvis på sidstnævnte.

Vandrestiens begyndelse ved enden af Strandgade

To hjul – og to ben?

De tog den nemme vej, blev opslugt af skoven – og jeg så dem aldrig siden

Det første stykke hen mod Ravnskoven var nogenlunde farbar, kun skulle jeg tage mig i agt for mandshøje tidsler og fodhøje snerler.

Efter en lille stund ankom jeg til civilisationens sidste udpost, en beskeden bro over et lige så beskedent vandløb. Da jeg havde passeret broen, var jeg overladt til naturens rasen.

Bevoksningen tog til i intensitet og højde, og 'kæmpe' edderkopper havde spændt deres fangtråde ud tværs over stien.

Ser man godt efter, vil man kunne finde både en Admiral og en Nældens Takvinge

Nu skulle man tro, at der langt fra civilisationen vrirlede med liv, men der var ikke en fugl at se eller høre, insekter var der heller ikke mange af, skovflåterne var gået andetsteds hen, og rovdyrene holdt måske middagspause.

Fra 'stien' var der fin udsigt til skovbrynet, hvor ranke bøgetræer og knudrede egetræer stod på skrænten og dannede stakit ind mod skoven.

På et tidspunkt forsvandt stien i mandshøje tagrør, der groede så tæt, at det var svært at orientere sig. Altså måtte jeg finde en alternativ rute op ad skrænten og ind i skoven, hvor der heller ingen sti var.

Efter at have forceret diverse brombærkrat og lignende kom jeg frem til et område med flere tagrør, som det krævede endnu en omvej at komme udenom. Endelig nåede jeg ekspeditionens mål, hvor en

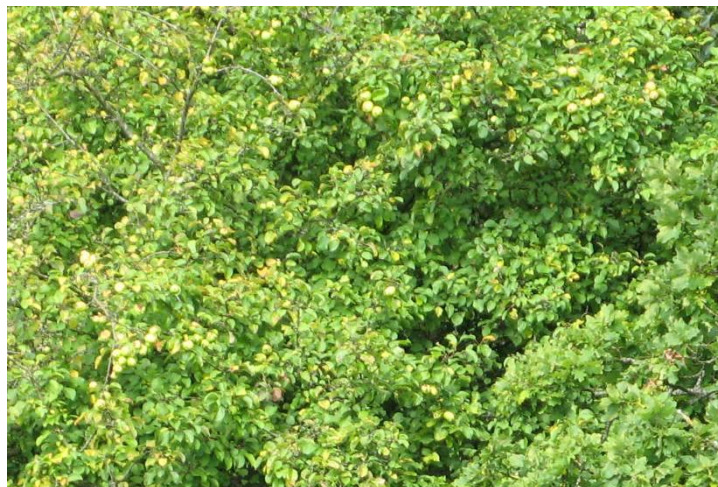
sandbanke har dannet en lille lagune.

I oceanet bagved ligger Trillingstenen, og her sad der da et par skarver og hyggede sig i solen.

Nok er det ikke Tanganyikasøen eller Nilens kilder, men det er da pænt!

Nu skulle man så tro, at eventyret var forbi, men det var det langt fra. Af sult og ren og skær dovenskab besluttede jeg mig for at tage den nemme vej gennem skoven hjem.

Et par brombær til at slukke sult og tørst – eller skulle det være et vildt surt, vildt æble?

Men skoven var som forhekset. Stierne førte gennem brombærkrat og det, der var værre, skovvejene var pløjet op af gigantiske hjulspor, som så var fyldt med vand og dermed ufremkommelige. Hvis der endelig var et farbart spor, så var det alligevel ikke så farbart endda, fordi der var væltet store træer ud over. Altså måtte jeg ud i urskoven.

Giftige planter ...

... kæmpemyrer? ...

... og skovmus var med til at forøge uhyggen

For at sige det rent ud, så kom jeg ud i noget snavs. Pludselig befandt jeg mig på afgrundens rand, ja, jeg blev nærmest tvunget ned i en mudret afvandingsgrøft. Da jeg skulle kæmpe mig op igen, var mudderet ved at erobre min ene gummistøvle, som jeg dog fik reddet i sidste øjeblik. Tilbage på det tørre måtte jeg konstatere, at jeg stod midt i et ret ugennemtrængeligt slåenkrat, der var ved at flå brillerne af mig.

Der var ingen vej tilbage. Gode råd var dyre, men det endte med, at jeg måtte ned i grøften igen. Og her stod jeg så som konen i muddergrøften, uden hjælp fra 'flynder fra det dybe vand', og tænkte, hvad i alverden gør en gammel kone i grunden her?

Nå, ved at gå i grøften et stykke vej kom jeg til en mere gennemtrængelig del af skoven og fik mig kæmpet gennem buskadset ud på Søbyvej, hvorfra jeg fandt en farbar sti hjem.

Morale: Pas din træning. Hvis jeg ikke havde arbejdet ihærdigt i Fitnesscenteret i flere år, så sad jeg nok stadig i muddergrøften.

